

ΜΘ 4,17

«Μετανοείτε· ἤγγικε γὰρ ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν»

Ὡς ἀφόρμηση θά μπορούσε νά χρησιμοποιηθεῖ ἓνα παιχνίδι γνώσεων σχεικά μέ τά γεγονότα πού γιορτάσαμε κατά τό ἅγιο Δωδεκαήμερο, βλ. «Τό παιχνίδι τῆς βασιλόπιας» στό CD μέ τό ὑλικό. Ἡ τελευταία ἐρώτηση δίνει τήν ἀφορμή γιά τήν ἀνάπτυξη τοῦ θέματος.

Ποιά ἦταν τά πρῶτα λόγια πού εἶπε ὁ Χριστός ὅταν ἄρχισε νά κηρύπτει; **«Μετανοείτε· ἤγγικε γὰρ ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν».**

Δηλαδή «μετανοείτε, γιατί πλησιάζει ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν».

Αὐτό ἦταν **τό πρῶτο κήρυγμα τοῦ Χριστοῦ** καί τό ἀκοῦμε κάθε χρόνο στό Εὐαγγέλιο πού διαβάζεται στή Θεία Λειτουργία τήν Κυριακή μετά τά Φῶτα (ΜΘ 4,12-17).

Τά ἴδια λόγια ἐπαναλάμβανε νωρίτερα **ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος**. Στά πλήθη τῶν ἀνθρώπων πού μαζεύονταν κοντά του στήν ἔρημο τοῦ Ἰορδάνη αὐτό συνήθιζε νά λέει: «μετανοείτε· ἤγγικε γὰρ ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν».

Ἀργότερα, γιά τή βασιλεία τῶν οὐρανῶν συχνά μιλοῦσαν καί **οἱ ἀπόστολοι**.

Ἄλλά τί εἶναι αὐτή «ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν»;

Εἶναι, παιδιά, ὅ,τι πιά πολύ ἐπιθυμεῖ ἡ ψυχή μας. Ἄν κάναμε

ένα γκάλοπ -τί θά θέλατε νά επικρατήσῃ στή γῆ μας τή νέα χρονιά;- , τί ἀπαντήσῃς θά παίρναμε; **Δικαιοσύνη! Εἰρήνη! Χαρά!...** Ὅλα αὐτά κρύβονται μέσα στή φράση «βασιλεία τοῦ Θεοῦ» (βλ. Ρω 14,17).

Στίς μέρες μας βέβαια ἡ δικαιοσύνη, ἡ εἰρήνη, ἡ χαρά φαίνονται ἄπιαστα καί ζένα, γιατί ὁ κόσμος μας εἶναι γεμάτος ἀδικίες, πολέμους, στεναχώριες...

Κι ὅμως, ὁ Χριστός ἦρθε στή γῆ μας καί **ἔστησε τή βασιλεία του!** Μέ τήν ἐνανθρώπησή του **ἦρθε ἀνάμεσά μας ὁ «βασιλεὺς τῶν ὄλων»!** Κι ἀπό τότε ὅλοι ὅσοι Τόν γνωρίζουν καί συνδέονται μαζί του, **ὅσοι γίνονται πιστά μέλη τῆς Ἐκκλησίας του πολιτογραφοῦνται στή βασιλεία του.** Μέσα στή δική του βασιλεία, στή δική του οἰκογένεια, ἀπολαμβάνουν -καί σ' αὐτή τή ζωή καί αἰώνια- τήν ἀληθινή ἀγάπη, τήν εἰρήνη, τή χαρά! Αὐτό βεβαιώνουν ὅλοι ὅσοι μετανοοῦν καί γίνονται πιστοὶ πολῖτες τῆς βασιλείας του.

Αὐτό ἔζησαν καί οἱ ἰθαγενεῖς τῆς φυλῆς Νιανιαουμί, στά νησιά τῆς Ἰνδονησίας, ὅταν -τόν Ἰούνιο τοῦ 1874- βρέθηκε ἐκεῖ ναυαγός ἕνας φλογερός ἱεραπόστολος. Ὁ **Φιλόθεος Ἀθηναῖδης**, νεαρός τότε ἀπόφοιτος τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τῆς Χάλκης, συνόδευε τόν π. Βενέδικτο, ἀπεσταλμένο ἀπό τό Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο στήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία τῆς Καλκούτας τῶν Ἰνδιῶν. Μιά φοβερὴ θαλασσοταραχὴ στὸν Ἰνδικὸ Ὠκεανὸ τοὺς ἔριξε στά **νησιά Τσάγκος.** Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ναυαγούς κατόρθωσαν νά φτάσουν ζωντανοὶ στίς ἀκτές τοῦ πλησιέστερου νησιοῦ (Τσάγουε Τσαγού). Ἀλίμονο ὅμως! Ἔπεσαν στά χέρια μιᾶς φυλῆς ἀνθρωποφάγων. Τό τέλος τοὺς ἦταν φρικτό. Σώθηκε μόνο ὁ Φιλόθεος μέ ἕναν τρόπο παράδοξο: Μιά μεγάλη ἐλιά πού εἶχε στό πρόσωπό του θεωρήθηκε ἀπὸ τοὺς ἰθαγενεῖς σάν ἱερό σημάδι. Τόν πέρασαν γιὰ θεό! Ἔπεσαν καί τόν προσκύνησαν! Τόν παρακαλοῦσαν μέ φόβο νά μὴν τοὺς καταστρέφει! Ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ ἐκμεταλλεύτηκε τή δεισιδαιμονία

τους, για να τους ελευθερώσει απ' αυτήν μιά για πάντα. Άνέλαβε αυτός να τους κυβερνήσει έχοντας ως βοηθό του τον άρχηγό τους. Όλοι τον υπάκουαν και τον αντιμετώπιζαν με μεγάλο δέος!

Με τη βοήθεια του Θεού ο ιεραπόστολος άρχισε να έπιτελεί σιγά-σιγά τό μεγάλο του έργο. Προσπάθησε πρώτα να βοηθήσει τους ίθαγενείς να άπαρνηθούν τις άπάνθρωπες συνήθειές τους. Άπαγόρευσε άυστηρά τήν άνθρωποφαγία. Τους έμαθε να ψήνουν τό κρέας των ζώων και να μήν τό τρώνε ώμό. Τους όργάνωσε σε ομάδες με διάφορες άρμοδιότητες: κυνήγι, συγκομιδή καρπών, κατασκευαστικά έργα... Έπέβαλε σε όλους τήν ύποχρέωση να εργάζονται και να φροντίζουν για τήν καθαριότητα. Έδωσε ειδική έντολή να πλυθεί καλά όλη ή περιοχή από τά αίματα και να θάβονται οί νεκροί. Άπαγόρευσε άκόμη τήν πολυγαμία και τήν κοινογαμία. Οί ίθαγενείς ζούσαν πλέον σε οικόγένειες, πού ή καθεμιά είχε τό δικό της καλυβάκι.

Καθώς περνούσε ό καιρός, ό ιεραπόστολος Φιλόθεος μάθαινε όλο και καλύτερα τή γλώσσα τους, ώσπου τους έφτιαξε άλφάβητο! Τους δίδαξε γραφή, άνάγνωση, μαζί και άριθμητική.

Έφτασε πιά ή ώρα για τό μεγάλο θαῦμα: Να γνωρίσουν οί πρώην άνθρωποφάγοι τήν άλήθεια του Χριστού!

Ό ιεραπόστολος είχε μαζί του μιά Καινή Διαθήκη. Τή μετέφρασε στη γλώσσα τους. Τους έβαλε μάλιστα να τήν αντιγράψουν σε πολλά αντίγραφα, πού τά μοίρασε για να μπορούν όλοι να τή μελετοῦν καθημερινά. Σάν ούράνια δροσιά έπεφταν στίς ψυχές τους τά λόγια του Ευαγγελίου! Τά μάθαιναν απ' έξω, τά συζητούσαν μεταξύ τους και άλλαζαν όλοένα και περισσότερο τον τρόπο τής ζωής τους! Η βασιλεία του Θεού άπλωνόταν σε όλο τό νησί τους.

Όταν έφτασε πλέον ό κατάλληλος καιρός, άκουσαν από τά χείλη του ιεραποστόλου ξεκάθαρη όλη τήν άλήθεια. Τους άποκάλυψε ότι δέν είναι ό ίδιος θεός, αλλά άπόστολος του άληθινου Θεού, του Κυρίου Ίησου Χριστού. Τους εξήγησε τί έκανε για μās ό Χριστός,

πόσο πολύ μᾶς ἀγάπησε! Οἱ ἰθαγενεῖς προχωροῦσαν ἀπό ἔκπληξη σέ ἔκπληξη. Ἡ χαρά τους μάλιστα καί ἡ συγκίνησή τους δέν περιγράφεται!

Ἔφτασε ὁ Δεκέμβριος τοῦ 1875. Ἐνα ἀκόμη ναύαγιο ἐντελῶς ἀπρόσμενα ὀλοκλήρωσε τήν εὐτυχία τους. Ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, πού ξεπερνᾷ κάθε προσδοκία, διέσωσε ἀπό κεῖνο τό ναύαγιο ἕναν ἐπίσκοπο (τόν Ἀθανάσιο Ἐλενουπόλεως, μετέπειτα μητροπολίτη Ἡλιουπόλεως καί Θεῖρων τῆς Μικρᾶς Ἀσίας) καί τόν διάκονό του! Ταξίδευαν κι αὐτοί ὡς ἀπεσταλμένοι τοῦ Οἴκουμενικοῦ Πατριαρχείου γιά τίς ἀνάγκες τῆς ἱεραποστολῆς στήν Ἰνδία. Ὅταν συνῆρθαν ἀπό τήν περιπέτειά τους, δέν μπορούσαν νά πιστέψουν σ' αὐτά πού ἔβλεπαν τά μάτια τους! Ἄν ἦταν θαῦμα πού σώθηκαν, συγκλονιστικότερο ἀκόμη ἦταν τό θαῦμα πού εἶχε συντελεστεῖ στό νησί τῶν πρῶν ἀνθρωποφάγων!

Ἀκολούθησαν βαπτίσεις, γάμοι, ἡ τέλεση τῆς Θεῖας Λειτουργίας ὅπου κοινώνησαν γιά πρώτη φορά ὅλοι οἱ νεοφώτιστοι χριστιανοί... Τό νησί ἐκεῖνο στά ἀνοιχτά τοῦ Ἰνδικοῦ Ὠκεανοῦ ἔμοιαζε μέ μετόχι τοῦ οὐρανοῦ! Καί ἡ χαρά τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ δέν τελείωνε. Ὁ ἐπίσκοπος προχώρησε σέ χειροτονία. Χειροτόνησε ἱερέα τόν ἀρχηγό τῶν ἰθαγενῶν!

Τώρα πλέον μπορούσε νά φύγει ἡσυχος ἀπό τό νησί ὁ ἱεραπόστολος Φιλόθεος. Δέν λησιμόνησε, βέβαια, ποτέ ἐκείνους τούς ἰθαγενεῖς. Τούς ἐπισκέφτηκε ξανά -ιερέας πλέον κι αὐτός- καί τούς βρῆκε νά ζοῦν τή χριστιανική ζωή καί νά προσπαθοῦν ἀπό κοινοῦ νά ἐκχριστιανίσουν τούς κατοίκους τῶν γειτονικῶν νησιῶν.

Κάπως ἔτσι, παιδιά, ἀπλώνεται ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Ὅπου ἀνατέλλει ὁ «**ἥλιος τῆς δικαιοσύνης**», ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός, λειώνουν οἱ πάγοι τῆς κακίας καί ἀνθίζει ἡ ἀγάπη, ἡ καλοσύνη, ἡ ἀδελφοσύνη!

Αὐτό βέβαια δέν γίνεται πάντοτε ἀντιληπτό στους πολλούς. Μᾶς

τό εἶπε ὁ Κύριός μας: «οὐκ ἔρχεται ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ μετὰ παρατηρήσεως... ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἐντὸς ὑμῶν ἐστίν» (Λκ 17,21). Δηλαδή δέν ἔρχεται ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ μέ τρόπο θαυματικό, ἀλλά εἶναι μέσα μας. Φανερά καί ἐπίσημα θά ἐπικρατήσῃ **γιά πάντα μετά τή Δευτέρα Παρουσία** καί τή συντέλεια τοῦ κόσμου. Ὡς τότε ἀπλώνεται καί ἐδραιώνεται μυστικά καί ἀθόρυβα μέσα μας. Στίς καρδιές μας ζητᾷ πρῶτα νά στήσῃ τόν θρόνο του ὁ Θεός. Κι ὅταν θελήσουμε νά γίνῃ αὐτός ὁ βασιλιάς τῆς καρδιάς μας καί ὑπακοῦμε στίς δικές του ἐντολές, τότε ἀπλώνεται καί γύρω μας ἡ βασιλεία του, ἡ ἀγάπη, ἡ δικαιοσύνη, ἡ εἰρήνη. Ὅχι μόνο στίς πρωτόγονες φυλές, ἀλλά καί ἀνάμεσά μας, στίς σύγχρονες πολιτισμένες κοινωνίες.

Στήν αὐλή ἐνός Λυκείου γνωρίστηκαν τά δυό κορίτσια πού ἔγιναν στή συνέχεια ἀχώριστες φίλες. Στήν ἀρχή ἦταν τόσο διαφορετικές μεταξύ τους! Στή συμπεριφορά τους, στόν τρόπο σκέψης, στήν ἐμφάνισή τους... σέ τίποτε δέν ταίριαζαν. Ἡ μία εἶχε σχέση ἀπό μικρή μέ τήν Ἐκκλησία, ἡ ἄλλη δέν γνώριζε σχεδόν τίποτε γιά τόν Θεό καί τά δικά του. Κι ὁμως... Ὅταν γνωρίστηκαν, ὅλα ἄλλαξαν. Τό φῶς τοῦ Χριστοῦ νίκησε τό σκοτάδι. Ἐνα σωρό ἐρωτηματικά ἔπαιρναν ἀπάντηση τό ἕνα μετά τό ἄλλο. Τό κορίτσι πού ὡς τότε δέν εἶχε καμία σχέση μέ τόν Θεό θέλησε νά ἀκολουθήσῃ τήν καινούργια φίλη της στό Κατηχητικό. Πῆγε μαζί της καί στόν ναό, στή Θεία Λειτουργία. Πρωτόγνωρα βιώματα... Γνώριζε συνεχῶς καινούργια πράγματα καί ἤθελε νά γνωρίσῃ ἀκόμη περισσότερα, νά ζήσῃ ἀκόμη περισσότερα... Δέν ἔχανε οὔτε μία εὐκαιρία! Ἡ ψυχή της ρουφοῦσε ἀχόρταγα ὅ,τι ἦταν τοῦ Θεοῦ. Σιγά-σιγά ἄρχισαν νά σημειώνονται ἀλλαγές καί στή ζωή της: στόν τρόπο πού μιλοῦσε, πού ἐνεργοῦσε, πού ντυνόταν... στίς ἐπιλογές της, στίς διασκεδάσεις της, στίς ἀποφάσεις της... Μπροστά της ἀνοίξαν νέοι ὀρίζοντες! Κι αὐτή ἔκανε συνεχῶς βήματα... βήματα πρὸς τόν Χριστό... Ἄλματα ἤθελε νά κάνει! Ἡ εὐτυχία της; Ἀπερίγραπτη! Ἀμέτρητη! Ἀνέκφρα-

στη! Ήνωθε πώς ήταν τό πιό εὐτυχισμένο παιδί τοῦ κόσμου! Συνάντησε στή ζωή της τόν Θεό! Λίγο πρίν τῆς ἦταν ἕνας ἄγνωστος· τώρα εἶναι ὁ Πατέρας της! Κι αὐτή παιδί τοῦ Βασιλιᾶ ὄλου τοῦ κόσμου! Κι ὅλα τά ἄλλα παιδιά του δικά της ἀδέλφια!... Μά πῶς νά καταλάβουν τή χαρά της ὅσοι μένουν δυστυχῶς μακριά ἀπό τόν Θεό; Θά ἤθελε σέ ὅλους νά τό φωνάζει: «Ἐλᾶτε, ἐλᾶτε κοντά στόν Χριστό! Κάντε τόν Χριστό βασιλιά τῆς καρδιᾶς σας! Εἶναι ἀμύθητα τά πλούτη πού θά σᾶς χαρίσει!». Ἡχηρότερη, ὡστόσο, κραυγή εἶναι πιά ἡ ἴδια ἡ ζωή της: ἡ καθημερινή της προσπάθεια νά τηρεῖ τίς ἐντολές τοῦ Χριστοῦ. Χαρά της νά ὑποτάσσεται στόν βασιλέα Χριστό! Τόν ἐμπιστεύεται ἀπόλυτα!

Πολλοί βέβαια γύρω σας, παιδιά, ὑπακοῦν σέ ἕναν ἄλλο βασιλιά. «**Κοσμοκράτορα**» ὀνομάζει ἡ Ἁγία Γραφή τόν διάβολο (βλ. Ἐφ 6,12). Κυριαρχεῖ στόν κόσμο, γιατί οἱ περισσότεροι ἐκτελοῦν τό δικό του θέλημα: κακίες, πονηριές, ψευτιές...

Ἄραγε θά παρασύρει καί σᾶς αὐτό τό ρεῦμα τοῦ κόσμου ἢ θά τολμήσετε νά ἀντισταθεῖτε;

Τό ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ παρασύρει τά ψάρια πού εἶναι ψόφια, τά ζωντανά ὅμως ἀντιστέκονται.

Καί τά παιδιά τοῦ ζωντανοῦ Θεοῦ ἀντιστέκονται! Κρατοῦν στήν καρδιά τους μονοκράτορα τόν Χριστό καί κάνουν μαζί του τήν πιό **ἥρωική ἐπανάσταση**:

Κόντρα στήν κακία, σκορποῦν ἀγάπη!

Κόντρα στήν πονηριά, ζοῦν μέ ἀγνότητα!

Κόντρα στήν ψευτιά, τολμοῦν νά λένε τήν ἀλήθεια!

«**Ὅ,τι θές, Θεέ μου, θέλω· κι ἐπειδή τό θές, τό θέλω!**», αὐτό εἶναι τό σύνθημά τους. Ὁχι ὅ,τι θέλει ὁ πολὺς κόσμος, ὅχι ὅ,τι θέλουν οἱ ἀδυναμίες καί τά πάθη μου, ἀλλά ὅ,τι θέλει ὁ Θεός, αὐτό ἐπιθυμῶ νά κάνω στή ζωή μου! Θά θέλατε, παιδιά, νά γίνει καί δικό σας αὐτό τό σύνθημα τή νέα χρονιά;

(Προτεινόμενα τραγούδια: α) «Ἐλθέτω ἡ βασιλεία Σου»,
β) «Μεῖνον μεθ' ἡμῶν» ἀπό τό CD «Μεῖνον μεθ' ἡμῶν», ἀρ. 1,
βλ. CD μέ ὑλικό).

ΟΠΤΙΚΟΑΚΟΥΣΤΙΚΟ ΥΛΙΚΟ

1. Βιβλικός ὕμνος σέ ἀρχεῖο ἤχου.
2. Τραγούδια σέ προβολή.
3. Τό παιχνίδι τῆς βασιλόπιτας.
4. Ἐνθύμιο.